Υπόθεση 248/84 R

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Ενισχύσεις στις περιφερειακές επενδύσεις »

Περίληψη

Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Αναστολή εκτελέσεως — Προϋποθέσεις χορηγήσεως (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 185)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
13 Ιουνίου 1985 *

Στην υπόθεση 248/84R,

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον M. Seidel, Ministerialrat, επικουρούμενο από τον καθηγητή R. Lukes, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,

αιτούσα,

κατά

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Norbert Koch, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 1 της αποφάσεως 85/12 της Επιτροπής της 23ης Ιουλίου 1984 [COM (84) 1272] σχετικά με το πρόγραμμα οικονομικής ανάπτυξης του Land Nordrhein-Westfalen,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την παρούσα

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Η αιτούσα τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων άσκησε, στις 16 Οκτωβρίου 1984, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 85/12 της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1984, κατά το μέτρο που με την απόφαση αυτή δεν επιτράπηκε, για τις περιοχές απασχολήσεως του Borken-Bocholt και του Siegen, η χορήγηση, μετά τις 30 Ιουνίου 1985, των ενισχύσεων που προβλέπονται στις οδηγίες σχετικά με τις ενισχύσεις στις επενδύσεις στα πλαίσια της βελτίωσης της περιφερειακής οικονομικής διάρθρωσης του Land Nordrhein-Westfalen (πρόγραμμα περιφερειακής οικονομικής αναπτύξεως), όπως έχουν διατυπωθεί στην εγκύκλιο του Υπουργού Οικονομικών, Μεσαίων Τάξεων και Συγκοινωνιών της 10ης Ιουνίου 1982.

2 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Μαΐου 1985, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε από το Δικαστήριο την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως της Επιτροπής, μέχρις ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί της ασκηθείσας κύριας προσφυγής.

3 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, αν, από 30ής Ιουνίου 1985, οι ενισχύσεις αυτές στις επενδύσεις — μειωμένες σχετικώς — καθίσταντο αθέμιτες στις εν λόγω δύο περιοχές απασχολήσεως, η προβληματική κατάσταση από πλευράς οικονομικής διαρθρώσεως θα εξακολουθούσε όλο και περισσότερο επιδεινούμενη στις δύο περιοχές του Borken-Bocholt και του Siegen.

4 Η εφαρμογή της απόφασης της Επιτροπής πλήττει σοβαρά το Land Nordrhein-Westfalen για το οποίο τα μέτρα ενισχύσεων καθίστανται αθέμιτα. Θα προκαλούνταν επίσης σοβαρή ζημία στους δήμους και τις κοινότητες των δύο περιοχών απασχολήσεως και στους κατοίκους τους. Η κατάσταση από πλευράς απασχολήσεως, η οποία είναι ήδη κακή, θα εξακολουθούσε επιδεινούμενη.

5 Αν το Δικαστήριο κάνει δεκτή την κύρια προσφυγή, οι προσγενόμενες ζημίες δεν θα ήταν δυνατό να αποκατασταθούν, διότι οι επιχειρήσεις θα είχαν ήδη εγκαταλείψει τα επενδυτικά τους προγράμματα, δηλαδή θα τα είχαν πραγματοποιήσει κατά άλλον τρόπο. Εξάλλου, ανάλυση των εν προκειμένω συμφερόντων οδηγεί στο ότι — ακόμη και αν το Δικαστήριο πρέπει να απορρίψει ως προς την ουσία την προσφυγή — δεν συνεπάγεται βλάβη της Κοινότητας το να επιβραδυνθεί η έναρξη ισχύος της αποφάσεως της Επιτροπής. Πράγματι, η Επιτροπή προέβλεψε, εν πάση περιπτώσει, ότι η απόφαση δεν έπρεπε να τεθεί άμεσα σε ισχύ, αλλά στις 30 Ιουνίου 1985.

6 Τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα δεν προδικάζουν την απόφαση του Δικαστηρίου. Η αίτηση αναστολής αφορά μόνο την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως της Επιτροπής και καθόλου την ισχύ της.

7 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η διατήρηση σε ισχύ, για περιορισμένη διάρκεια, μιας απαγορευμένης από την Επιτροπή ενισχύσεως είναι δυνατή κατά το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ για ένα υφιστάμενο σύστημα ενισχύσεων, αλλά όχι για ενίσχυση της οποίας σχεδιάζεται η θέσπιση ή η τροποποίηση και η οποία πρέπει να κοινοποιηθεί. Από τα παραπάνω προκύπτει συγκεκριμένα ότι η απαγόρευση χορηγήσεως των ενισχύσεων που έχουν προβλεφθεί για το Land Nordrhein-Westfalen μετά τις 30 Ιουνίου 1985 καταργεί, μέχρι την ημερομηνία αυτή, το σύστημα ενισχύσεων μόνο μέχρι το ανώτατο ποσοστό των ήδη χορηγηθεισών ενισχύσεων, ήτοι μέχρις ενός ανώτατου ποσοστού 7,5 %, και όχι για την αύξηση κατά 2,5 % των ανώτατων ποσοστών ενισχύσεων για την οποία είχε γίνει πρόβλεψη να ισχύσει. Η προσβαλλόμενη απόφαση θα είχε ως αποτέλεσμα την απαγόρευση της εν λόγω αυξήσεως, χωρίς μεταβατική περίοδο.

8 Εξάλλου, οι ενισχύσεις θα μπορούσαν επίσης να χορηγηθούν μετά τις 30 Ιουνίου 1985, υπό την προϋπόθεση ότι η αίτηση ενισχύσεων θα φθάσει στις αρμόδιες αρχές του Land Nordrhein-Westfalen πριν από την ημερομηνία αυτή. Πάντως, οι αρχές αυτές θα μπορούσαν επίσης να δεχτούν αιτήσεις ενισχύσεων μετά τις 30 Ιουνίου 1985 και να τις εγκρίνουν αναδρομικά σε περίπτωση ακυρώσεως της επίδικης απόφασης. Δεδομένου ότι η απόφαση της Επιτροπής είναι γνωστή στους ενδιαφερόμενους κύκλους, αυτό θα

μπορούσε να συνεπαχθεί σώρευση αιτήσεων για την περίοδο που προηγείται της εκπνοής της προθεσμίας και να οδηγήσει σε προέγκριση σχεδίων ενισχύσεων.

9 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, κατά την ίδια την ομολογία της αιτούσας τα ασφαλιστικά μέτρα, ενίσχυση με ανώτατο όριο 7,5 % δεν θα είχε, αυτή καθαυτή, καθοριστική επίπτωση στις αποφάσεις των επιχειρήσεων που αφορούν επενδύσεις. Δεδομένου ότι η εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μπορεί να συνεπάγεται αισθητή μείωση του αριθμού των επενδυτικών σχεδίων, των οποίων η κατάθεση πρέπει να αναμένεται μετά τις 30 Ιουνίου 1985, δεν είναι επομένως δυνατό να συνεπάγεται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στους οικείους δήμους και κοινότητες και στους κατοίκους τους. Επικουρικώς, η καθής προβάλλει ότι η αιτούσα δεν απέδειξε ότι η δυσμενής οικονομική διάρθρωση εξακολούθησε επιδεινούμενη. Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα που η αιτούσα συνάγει από « την εξακολούθηση της δυσμενούς κατάστασης της οικονομικής διάρθρωσης » αποβλέπει στο να προδικαστεί η απόφαση επί της ουσίας.

10 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να έχει το χαρακτήρα του επείγοντος, υπό την έννοια ότι είναι ανάγκη να εκδοθεί η προσωρινή απόφαση προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

11 Προκύπτει ότι η αιτούσα δεν προέβαλε κανένα πειστικό επιχείρημα που να αποδεικνύει τη συνδρομή της εν λόγω προϋποθέσεως. Αντιθέτως, υπογράμμισε ότι οι εν λόγω περιφερειακές ενισχύσεις δεν προσδιορίζουν, από μόνες τους, τις αποφάσεις που οι επιχειρήσεις λαμβάνουν σχετικά με τις επενδύσεις. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση χορήγησε προθεσμία ενός έτους στις γερμανικές αρχές και στις επιχειρήσεις για να προσαρμοστούν στην κατάργηση της ενισχύσεως και επιτρέπει, εξάλλου, τη χορήγηση ενισχύσεως ακόμη και μετά τις 30 Ιουνίου 1985, για κάθε αίτηση που θα υποβληθεί πριν από την πάροδο της προθεσμίας αυτής. Επιβάλλεται επίσης η παρατήρηση ότι οι εκπρόσωποι της Γερμανικής Κυβέρνησης δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν την ύπαρξη σημαντικών επενδυτικών σχεδίων, η πραγματοποίηση των οποίων, στο προσεχές μέλλον, θα εμπόδιζε την απαγόρευση χορηγήσεως της ενισχύσεως.

12 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εφαρμογή της προσβαλλόμενης απόφασης συνεπάγεται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ,

κρίνοντας επί προσωρινών μέτρων,

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 13 Ιουνίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart